

afgiften ligesom Hartkornsskatterne betales halvaarsvis. Ejeren har at betale to Gange om Aaret, og Hovedreglen er, at Bygningsafgiften ligesom Hartkornsskatterne forfalder den 1ste April og 1ste Oktober. Men der er den Forskel, at ifølge Amtsstueoppebørselsforordningen af 1840 betragtes Hartkornsskatterne som erlagte henholdsvis for den første og den sidste Halvdel af Kalenderaaret, medens Bygningsafgiften betragtes som erlagt for det Halvaar, som ender henholdsvis den 1ste April og 1ste Oktober. Nogen som helst reel Betydning har dette selvfølgelig ikke, saalænge Skatterne løbe. Man betaler i begge Tilfælde hvert Aar den 1ste April og 1ste Oktober, og intet Menneske tænker paa, om Beløbet erlægges for de eller de Kvartaler. En Forskel fremkommer derimod i det Øjeblik, man gaar til en anden Skat, og da vil gøre gældende, at de, der betale Bygningsafgift, skulle betale et Kvartal ekstra, nemlig for April Kvartal. Dette vil altsaa sige, at Bygningsafgiften i Aaret 1903 faktisk skal betales for fem Kvartaler. Skulde der være nogen Konsekvens i at gøre nogen Forskel, maatte man da i alt Fald udskyde Ejendomsskyldens Indtræden for Bygningers Vedkommende et Fjerdingaar, saaledes at man ikke i 1903 fik fem Fjerdingaar at betale for. Men hvis den Bestemmelse, som dette ærede Medlem og 2 andre Medlemmer i Udvalget foreslaa bragt til Anvendelse med Hensyn til Bygningsafgiften, allerede i sig selv er urimelig, bliver den det i endnu højere Grad, naar man ser hen til, at der følges forskellige Regler med Hensyn til denne Afgifts Opkrævning i Kjøbenhavn og uden for Kjøbenhavn. Thi medens den Forordning af 1840, jeg nævner, indeholder den almindelige Regel, at Bygningsafgiften ved at opkræves den 1ste April og 1ste Oktober opkræves bagud, er det ved en kongelig Resolution 2 Aar senere, 5te Januar 1842, fastsat, at for Kjøbenhavns Vedkommende skal Bygningsafgiften opkræves ved Slutningen af Juni og December Maaned for det forudgaaende halve Kalenderaar. Altsaa naar vi ophæve Bygningsafgiften fra 1ste Juli 1903 vil man i Kjøbenhavn i Aaret 1903 alligevel kun komme til at betale for to Kvartaler, nemlig for det første halve Aar, medens man derimod i Købstæderne og paa Landet efter de ærede Medlemmers Forslag vil komme til at betale Bygningsafgift for 3 Kvartaler. Dette forekommer mig endnu mere at tjene til at godtgøre,

at den saaledes foreslaede Ordning er uholdbar.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borbjerg) motiverede sit Ændringsforslag under Nr. 9, som gaar ud paa at opkræve en Skat af den Værdistigning af faste Ejendomme, som ikke skyldes Ejeren's Arbejde, Dygtighed eller Kapitalanbringelse, altsaa at lade det offentlige tage en væsentlig Del af den Værdistigning, som skyldes, hvad man med et fælles Ord kan kalde Konjunkturerne. Dette er en Beskatning, om hvilken jeg ved adskillige tidligere Lejligheder har udtalt, at jeg vilde anse den for velbegrundet; der er al mulig Anledning til at tage under Overvejelse, hvorledes man i højere Grad end hidtil kan gøre det offentlige — være sig Stat eller Kommune — delagtig i disse Værdistigninger. Til en vis Grad vil det ske ogsaa gennem Ejendomsskylden, men ganske vist ikke i det Omfang, som en særlig Skat i dette Øjeblik vilde medføre. Jeg er imidlertid overbevist om, at noget saa vidtgaende som det her foreslaede er ganske uigennemførligt. Tidligere har en Meningsfælle af de ærede Medlemmer foreslaet, at der skulde tages 4 pCt. aarlig af Grundenes Værdistigning, hvilket vilde betyde, at man fuldtud konfiskerede — ja, hvis man regner med en lavere Rentefod end 4 pCt., endda mere end det — en hvilken som helst Værdistigning. Nu have de ærede Medlemmer dog nedsat Skatten til 2 pCt., hvilket altsaa vil sige, at det offentlige tager Halvdelen. Dette vil være langt højere, end det vil være muligt at gaa, i hvert Fald under normale Forhold. Dette vilde medføre, at mangfoldige Ejendomsbesiddere vilde blive nødsagede til at give Afkald paa deres Besiddelse, da de slet ikke vilde være i Stand til at svare en Skat af saadant Omfang. Men overhovedet er man ved at beskæftige sig med en Beskatning af denne Art stødt paa saa mange Vanskeligheder med Hensyn til dens praktiske Udformning, at det er aldeles umuligt at løse disse Vanskeligheder ved et Ændringsforslag paa 3 eller 4 Linier. Desuden vilde det være meget urigtigt at knytte denne Skat, som er af en helt anden Karakter, hviler paa et helt andet Grundlag end Ejendomsskylden, sammen med denne. Det siger sig selv, at man derved kun kan opnaa at hindre Gennemførelsen af Loven. Men dermed er ikke sagt, at ikke Tanken i og for sig kan være velbegrundet, og jeg skal gerne have Opmærksomheden henvendt